

Prvosvibanjski proglas

Toliko je mnogo ljudi u našoj zemlji nesretno!

Stotine je tisuća nezaposlenih s malim izgledima da će naći dostojan posao. Stotine tisuća zaposlenih strahuje od otkaza, od novih udara na plaće, od odlaska u bijednu mirovinu. Stotine je tisuća onih kojima uz manje plaće, a uz veće režije i rate kredita ostaje sve manji dio za življenje i uzdizanje svojih obitelji.

Mladi ljudi napuštaju zemlju. U njihovo obrazovanje svi smo ulagali: oni sami, njihove obitelji i cijelo društvo. Plodove toga ulaganja neće ubirati naša zemlja.

Siromaštvo naših umirovljenika pogađa svako osjećajno ljudsko biće. Njihov život s ostatkom mjesečne mirovine pričinja se kao horor.

Mnogi mali i srednji poduzetnici uslijed poreznih tereta, nenaplaćenih računa za svoju prodanu robu te visoke zaduženosti zatvaraju svoje tvrtke i otpuštaju tisuće zaposlenih.

Agoniji milijuna građana Hrvatske ne vidi se kraj.

Zašto je to tako?

Govore nam, kriva je prošla vlast, pokrala je zemlju, nije uklanjala povlastice, nije znala organizirati državu. I dobrim dijelom su u pravu.

Govore, kriva je svjetska ekonomska kriza. Pohlepa bogatih krugova, osobito banaka i financijskog kapitala poharala je cijeli svijet. I dobrim dijelom su u pravu.

Ali ne govore nam da su mnoge zemlje već izašle iz krize, ne govore nam da za dvije i pol godine oni nisu ispunili svoje predizborne najave i da nisu uspjeli...

Govore nam da su za to krivi svi samo ne oni. Krivi su poduzetnici jer ne investiraju, krivi su Hrvati jer nemaju radne navike, kriv je javni sektor, krivi su sindikati jer se opiru reformama, krivi su ekonomisti jer su prognozirali da neće biti rasta proizvodnje. Krivi su hrvatski građani jer su se previše zadužili, i jer su htjeli živjeti na dug.

Ne vjerujte im!

Nitko od navedenih nije kriv. Poslodavci ne investiraju jer nemaju kome prodati budući da ljudi nemaju novaca da bi kupovali nove proizvode. Hrvati su izvrsni radnici svugdje tamo gdje ih dobro organiziraju. Za slabosti javnog sektora nisu krivi radnici koji tamo rade već vlast koja im posao organizira.

Sindikati se ne opiru reformama već neznanju, tragično neuspješnoj ekonomskoj politici i isto takvoj vlasti.

Dio ekonomista radi, piše i govori u korist najimućnijih u zemlji i nemojte im vjerovati. Međutim, drugi dio časno upozorava na nizbrdicu kojom se sve to kotrlja.

Svi građani koji su uzeli kredite nisu ništa više krivi od onih koji su im šakom i kapom kredite nudili. Ljudi uzimaju kredite da bi svojoj djeci omogućili stan i dostojan život. To je plemenitija pobuda od pobude onih koji su im iz pohlepe te kredite nudili.

Tko je zapravo kriv?

Upravo oni koji su kredite građanima i državama nudili, upravo su oni europsko gospodarstvo doveli u sadašnje stanje, i upravo oni danas onemogućuju našoj i mnogim drugim zemljama izlazak iz krize. Svjetski

kreditori brinu samo o tome da se krediti vraćaju. U njihovoj su službi MMF, Svjetska banka, Europska komisija, rejting agencije, veliki dio medija, kao i vlade pojedinih zemalja, uključujući i našu.

S ovako visokim dugovima građana, poduzetnika i same države nemoguće je pokrenuti gospodarski rast i investicije. Zato je stanje beznadno. Sve se podređuje vraćanju kredita pa i vrsta ekonomske politike koja traži štednju od običnih ljudi, ali ne i od najbogatijih.

U ciljeve politike stavlja se smanjenje deficita i javnog duga umjesto rast proizvodnje i novo zapošljavanje. Pet godina krize pokazalo je da briga o deficitu u svim zemljama dovodi do smanjenja proizvodnje, povećava nezaposlenost i dug zemlje.

Za stanje u Hrvatskoj kriva je isključivo ova Vlada jer vodi politiku koju sama ne oblikuje, koju ne raspravlja u vlastitoj zemlji i koja odgovara stranim središtima moći i domaćim imućnim ljudima, ali ne i onima koji su je izabrali.

Podredila se njemačkom diktatu koji se provodi kroz institucije europske unije. Njemačka time štiti svoje financijske krugove i svoje interese, uslijed čega gura cijelu Europu u stagnaciju.

Čije interese štiti hrvatska Vlada? Svoga naroda očito ne.

Što je izlaz?

U zemlji ima onih koji mogu i znaju voditi ekonomsku i socijalnu politiku u interesu naroda. To nisu niti oni prošli niti ovi sadašnji.

Trebaju nam oni koji će pokrenuti proizvodnju i iz novostvorenog bogatstva omogućiti lakše vraćanje dugova građana, poduzetnika i same države i tek tako doista smanjiti dug i deficit.

Trebaju nam oni koji su u stanju zemlju preokrenuti za 2 godine, a ne oni koji svoju nemoć opravdavaju tvrdnjom kako im za izlazak iz krize treba 10 godina.

Moguće je da će i ova politika koju primjenjuje marionetska hrvatska Vlada dati rezultate u nekom dugom roku. Moguće za 10 ili 15 godina, ali to znači izgubiti generaciju mladih ljudi, daljnje desetljetno mrcvarenje građana, smanjivanje standarda radnika i produljeni očaj starijih.

Trebaju nam oni koji će u svrhu brzog izlaska iz krize moći povezati sve i svakoga u zemlji, koji će voditi dijalog umjesto prepirki sa svima, koji su skromni i poštuju svakoga pa i svoga suparnika.

Trebaju nam zreli i odgovorni ljudi na čelu države, koji se neće podrediti stranim moćnicima i uskom krugu imućnih na štetu opstanka vlastitog naroda.

I zato tražimo nove izbore i novu politiku. U zadnjih nekoliko pokušaja nismo dobro izabrali. Bacili smo svoj glas. Ali moramo pokušati ponovno. Politika nam je ovo priredila i nema drugog načina nego novom i drukčijom politikom to radikalno promijeniti. Zato prijevremeni izbori.

U Hrvatskoj, 01.05. 2014.

NEZAVISNI HRVATSKI SINDIKATI

SAVEZ SAMOSTALNIH SINDIKATA HRVATSKE

MATICA HRVATSKIH SINDIKATA

UDRUGA RADNIČKIH SINDIKATA HRVATSKE